

מיוחד משלו המתבסס על הגיון הנפט. ואיש אינו מתעניין לדעת מה באמת קר"ה לאנשים החיים באזור." "קשה לשמור סוד" מאן ממקד את גיבורו בישראל, במצריים, בסוריה ובארץ גנטינה, אך מסרב לומר אם אכן נשען הסיפור על פרשת אלי כהן, המרגל הישראלי שהוצא להורג בסוריה. מי שכתב בשעתו גם את מישפט נירנברג (1961) וגם את ספינת השוטרים (1965), ושנחשב לאחד המעולים שבתסריטים האמריקאים, למד על בשרו כי גם תסריטים מבריקים אינם מחוסנים מפני גניבות ספרותיות רחוקות. לדוגמה: "רציתי מאוד לעשות סרט על יוליוס ואתל רוזנברג. ערכתי תחקיר מעמיק ואחרי שקראתי את הפרוטוקולים של המישפט עד תום הייתה משוכנע שהשניים היו חפים מפשע, וסיי פרתי על כך לאנשים שונים. לפתע בין לילה, עשו על כך סרט טלוויזיה גרוע. כמה חבל! מאז אני נזהר שלא לדבר בפרוט על רעיונות בתהליך יצירתם." ואמנם אחד המאפיינים את עבודתו של מאן בקולנוע ובטלוויזיה היא ההסתמכות שלו על מקורות תיעודיים. הנסיון להתמודד עם האמת אינו נעים לגורמים שרבים, שלא פעם הגיעו עד כדי אימים על שלומו האישי. כך היה במישפט נירנברג, שהוקיע את הנאצים בצורה תיעודית טהורה כמעט. כך היה בסרט הראשון שיצר את דמותו של קוג'אק, ושיעד את הסידרה למלחמה בשחיתות במישטרה.

נוזיכה

היצ'קוקית

מזימות בינלאומיות (חן, תל-אביב, ארצות-הברית) — יבור רך מי שהחליט להציג שוב את הסרטים הללו של אלפרד היצ'קוק, ולו רק משום שבעוד רתם אפשר להיווכח עד כמה לא למד הקולנוע דבר אחריו, ועד כמה רחוקים כל החקיינים מן המקור האמיתי. כמנהגו של היצ'קוק בקודש, גם סרט זה מתרכז באדם חף מפשע, המוצא עצמו בלב ליבה של קלחת ריגול ורצח ונאלץ להתנהג ולפעול כמו עבריין-לכל-דבר, כדי להציל נפשו מן הסכנה. סצינות וירטואוזיות עוצרות נשימה באות בזו אחר זו לכל אורך הסרט. החל מדהירה מטורפת של מכונית, שנהגה שיכור, ועד לדמויות זעירות של בני אדם המחליקים על פני פרצופיהם של נשיאי ארצות-הברית, החקוקים בסלעי-ענק של הר ראשמור. שלא להזכיר את הדוגמה הקלאסית של מתיחה, שהיצ'קוקאים שולפים תמיד מן המותן כשהם רוצים להצביע על גאוויות אדונם — הסצינה שבה הקהל נחרד עד עומק הנשמה למראה אדם ההולך בתוך שדה שטוח ופתוח, כששום סכנה אינה נראית באופק. לסרט אפשר להתאים בקלות רבה את הפירושים התת-הכרתיים האופייניים להיצ'קוק. לדוגמה: הנכונות של בני-אדם להאמין באשמת הזולת, והנכונות של האיש עצמו להאמין כי אכן הוא נושא לפחות בחלק מן האשמה. ומי שדווקא מתעקש, יכול אפילו למצוא מרכיבים אקטרי

קרי גראנט: עוצר נשימה

אלים לכל הסיפור, כמו הלעג על האו"ם או על קדושתם של נשיאי ארצות-הברית. אך מעל לכל זהו שיעור מאלף בעשיית קולנוע. להיצ'קוק דרך מיוחדת שבה הוא בונה כל צילום וצילום — שימוש במימד החזותי להפעלת הדימויון של הצופה, כך שהמראות התמימים ביותר מקבלים משמעות כבדה ומאיימת.

תסריטאי מאן לעזור לישראל

נאהב

נחפש אהבה

גי'גולו אמריקאי (לימור, תל-אביב, ארצות-הברית) — כל מה שג'וליאן קיי מסוגל לעשות כדי להתפרנס זה להיות מאהב בשכר. הוא עושה זאת טוב כל כך, נקי כל כך, שקט כל כך, עד שרבות מלקוחותיו נימנות על העילית החברתית של דרום קליפורניה. לכאורה נשים מכובדות בהחלט, בעלות מיספחות ובעלות השפעה, עמדה ושם בחברה. המיסחר באהבה נעשה בצורה חלקה ואלגנטית. "הגברת צריכה נהג", מודיע הסרסור (במיקרה זה, הסרסורה) וג'וליאן קיי (ריצ'ארד גיר) לובש את החליפה התורנית ויוצא לבצע את המשימה. אלא שבאחד המיקרים הדורשים מיקצועיות יתרה, כשבעל סוטה מזמין את קיי להצגת אהבה סאדומאזוכיסטית, מולבשת על קיי עלילת רצח. במקביל מתחיל להתערער מעמדו כסופר-גי'גולו. ברגע שבו הוא מתחיל להרגיש שהוא מסוגל לתת אהבה במיקצועיות אך אינו מסוגל לקבל אהבה בגלל אותה מיקצועיות עצמה, הוא מתחיל להיות חשוף ופגיע. בתחילה הוא נאחז בטיעון המוסרי, שלהיות גי'גולו פירושו של דבר להיות מסוגל להעניק אושר עילאי לנשים שנשיותן מתה מזמן. ובכך הוא מתגונן בפני בקיעים בביטחון המוסרי שלו.

האטון וג'רי: בין מאהב לאהבה

אשר סנאטור (לורן האטון), המחפשת בעצמה אהבה מעמידה לפני קיי שורה של סימני שאלה: מי הוא באמת, כשכל לקוחותיו מתערים ממנו כמפני חלאה והיא היחידה המוכנה לשים את גורלה מנגד? כאן מתגלה לורן האטון כשחקנית רגישה ובשלה.

להתחיל

נחדש

פרק ב' (סטודיו, תל-אביב, ארצות-הברית) — העובדה שתסרט שכתב עלידי ניל סיימון ניתן להגדרה כבעייתית, היא כבר יוצאת דופן. אכן, חרש הקומדיות העשיר ביותר בעולם חוג הפעם ממינהגו, ותחת להתייחס הצחקות בכל שורה של הדיאלוג הוא חושף את עצמו ואת עברו באורח מפתיע. כי סיפור המחזה הזה, שהפך לסרט, הוא למעשה תיאור מצבו של ניל סיימון באחת התקופות הקשות בחייו, אחרי שאשתו הראשונה נפטרה משרטון, בשעה שחכיר את אשתו הנוכחית, מארשה מייסון. המאבק בין האשה החיה לרוח האשה המנוחה מזכיר את הספרות הגוטית של אנגליה (בסרט עצמו מזכירים את "ג'ון אייר"), כמוכן, בנוסח סיימון, כלומר ברוח הרבה יותר טובה, עם הרבה יותר התחכמויות ועם העיר ניו-יורק כרקע פסי ופנומי. מארשה מייסון משחקת את עצמה בדמות ג'ני מקליין, השחקנית הגרושה המכירה את ג'ורג' שניידר, הסופר שהתאלמן. בחירת ג'יימס קאן לתפקיד זה רומזת על הדמות שסיימון היה רוצה לראות בה את עצמו: ברנש אתלטי ויפה-תואר, שדומה הרבה יותר לשחקן כדורגל אמריקאי מאשר למשרבט ספרי-מתה, כפי שהוא מוצג בסרט. שני השחקנים הללו, עם מעט עזרה מצד אלרי הארפר (ידידת האשה) וג'ו בולוניה (אחיו של הסופר), הם למעשה החלק המוצלח ביותר של הסרט. הם יודעים לנצל היטב את השורות שסם סיימון בניהם וליצור דמויות

מייסון וקאן: החלק המוצלח של הסרט

קשה לו, לצופה, שלא לחבבן ממבט ראשון. עם זאת סיימון הוא עדיין הרבה יותר משכנע כשהוא מצחק מאשר בתיאורי המשבר והדראמה. אם תקופת החיזור בין השניים טומנת בחובה הברקות משעשעות כמעט לכל אורך הדרך, הרי החלק הרציני, שבו העבר מפרע לעתיד, נשמע מוכר ומשומש מד, עם הכרזות והתנצחויות שנשמעו כבר פעמים רבות בעבר בסייון דומה.